

SCEN

Trots att målbrottspojken har blivit vuxen och småbarnspappa, kör Håkan Hellström på i högsta hastighet. Johanna Paulsson ser en modern Taube och stadiumestrador födas.

Som en virvelvind

MUSIK
HÅKAN HELLSTRÖM
SCEN: ARENAN, FRYSHUSET, STOCKHOLM

Redan i andra låten ramlar Håkan Hellström "dåliga gatan fram" igen. Det spelar ingen roll att materialet från åtta år gamla debuten lät ännu mer taggat när det begav sig i sjömanskostym i början av 2000-talet. För på scen är det som om åren aldrig har gått. Också fast "Tro och tvivel", öppningsspåret från senaste skivan "För sent för edelweiss", smattrar loss med saxofon och hamrande piano snarare än skev matrosromantik.

I stället för att ge sig ut på en ordinarie turné satsar Håkan Hellström allt på två större spelningar i Göteborg och Stockholm samt en handfull sommardatum. När han under drygt två timmar fyrar av tjugotvå låtar känns var och varannan fyrverkeripjäs som ett extranummer. Medmusikerna framstår som ett E Street Band på sambasemester i Brasilien men trots rytmstick och congas dominerar förstås soul- och boogierocken. Eller det lite vuxnare, mer livserfarna och – om man så vill – gubbiga uttrycket i alltifrån valet av keps till akustiskt förankrade "Brännö serenad".

DET KÄNNS OVÄSENTLIGT att redan förrförra albumet "Ett kolikbarns bekännelser" tog farväl av det där med dans, dans, dans och att en ny låt som "Långa vägar" öppnar sig stort och brett som en landsväg. Det är omöjligt att stå stilla och det

går inte att låta bli att nynna med i alla ogenerat stulna textrader och melodier. Att liksom bara skumpa i väg i "En vän med en bil" och glömma bort tid och rum.

"Ni sover väl inte?" undrar Håkan Hellström och presenterar "Känn ingen sorg för mig Göteborg" med orden "känn ingen skam för mig Södermalm". Målbrottspojken må ha vuxit upp och blivit småbarnspappa men "Mitt Gullbergs kaj paradis" och "Kom igen Lena!" slår fortfarande volter på Dexys Midnight Runners-vis medan "Klubbland" fullkomligt exploderar. Men trots att det mesta närmar sig den maximala hastigheten finns det plats att hämta andan i finstämda "Minnen av aprilhimlen" tillägnad forne Broder Daniel-kollegan Anders Göthberg som gick bort i mars, episka "Gårdakvarnar och skit" av modernt, snyggt soulpopsnitt och bumligt inramade balladen "Kärlek är ett brev skickat tusen gånger" av Rolling Stones-kaliber.

"MAN ÄR DEN MAN ÄR" konstaterar Håkan Hellström när han sitter där med sin vita elgitarr inför sista extranumret "Vi två, 17 år". Det råder fotbollsstämning inne på mellanstora Arenan och publiken fortsätter att sjunga med också efter att musiken tystnat. I förordet till nyutkomna boken "Håkan Hellström – Texter om ett popfenomen" (Sonic/Reverb 2008) ringar redaktören Håkan Steen in något väsentligt när han

Håkan Hellström skapar fotbollsstämning på Fryshuset.

FOTO: OSKAR ZANDER

påpekar att Göteborgssångaren lyckats med det nästan omöjliga att spela på kronprinsessan Victorias födelsedag och samtidigt åtnjuta kunglig status i indiesfären.

Håkan Hellström är en modern Taube och stadiumestrador i vardande. Han har en gång sagt att han tror att Sverige behöver en sådan som han – "en virvelvind". Det

är så han säger det. Och även om det är för sent för edelweiss är det aldrig för sent för eufori.

JOHANNA PAULSSON
musik@dn.se

Över tolv timmar långt Orgelmaraton. Messiaen tränger längst in i tonernas mysterier.

MUSIK
ORGELMARATON
MESSIAENS SAMLADE VERK FÖR ORGEL
MEDV: HANS-OLA ERICSSON, HAN YOUNG KIM, CARMEN JAUCH, ERLAND HILDÉN, GUNDEGA VILCANE, JOAO SEGURADO, DORA PETERY, MARK RUPPRECHT M FL
HELVIG ELEONORA KYRKA

Det har sagts, också av tonsättaren själv, att orgeln var ett laboratorium för Olivier Messiaens skapande. Men det var ett laboratorium också för en utforskning av världen som helhet, också de regioner som ligger utanför den vetenskapliga sfären: änglarnas och helgonens revir. Det är i orgelverken som Messiaen tränger längst in i tonernas mysterier, från debuten med "Den himmelska måltiden", med dess extatiska vision av den gudomliga friden, och sedan när allt längre ut i de atonala rymderna med en yttersta

punkt i den seriellt ordnade "Orgelboken", fram till synteserna i de kolossala orgeldramerna från slutet av 60-talet och mitten av 80-talet.

Hans-Ola Ericsson fick uppgiften att inleda och avsluta den maraton som inkluderade samtliga Messiaens orgelverk, inklusive några postuma stycken. Fem över tolv på dagen inledde han med "Uppenbarelse av den eviga kyrkan", med dess stolta paroller i forte. Tjugo över tolv på natten avslutade han den drygt två timmar långa "Boken om det heliga sakramentet", nu i ett fortissimo som skakade väggarna. En kraftprestation som aldrig tilläts gå ut över nyanseringsförmågan; i den "bön efter nattvarden" som infinder sig mot slutet – säkert det mest vackert tillgängliga som Messiaen skrev på senare år

– förmärktes inte minsta längtan efter att komma i mål, inte heller i de våldsamma utbrotten i nästföljande satser.

ERICSSON ÄR OCKSÅ lärare till flera av de organister som delade på uppgiften att framföra dessa verk. Det gäller bland annat Markus Rupprecht, som på sin lott fått att framföra "Livre d'orgue", som ännu framstår som ett av serialismens viktigaste verk – och ännu förmår att skrämna i väg oförberedda kyrkobesökare, kanske mindre på grund av det atonala tonspråket än den svåröverskådliga formen. Men det är ändå ett undantag i denna verklista, där det meditativa avlöses av det explosiva, det föreställande av det abstrakta, möjligen bäst balanserat i "La nativité du

Orgelmaraton i Hedvig Eleonora kyrka.

FOTO: OSKAR ZANDER

Seigneur", som här framfördes av Erland Hildén.

Möjligen var satsningen i djävaste laget; man kan överdosera också på Messiaens musik, även om orgelverken har större variationsbredd än exempelvis piano-

verken. Men insatserna hedrade de medverkande, de lyssnare som inte lät sig avtrubbas i första taget och inte minst den härliga Grönlundsorgeln.

THOMAS ANDERBERG
musik@dn.se